

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

11. Anchora.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

Prædesti-
nati Dei
semel of-
fensi nun-
quam obli-
viscentur.

seu usque ad perfectam diem, peccata prædestinati sic de-
testantur, ut ea penitus avertentur; non tamen arbitran-
tur, hunc cum Deo lufum recipere, ut peccata com-
missa desleant hodie, cras iterum deslenda committant.
Dei semel offensi nunquam obliviscuntur, nec sine ge-
mitu recordantur condonatae offensæ. Hinc amplissi-
mam à Deo gratiam ineunt. Offensum se Deus obli-
viscit, si nos offensi cum dolore recordemur.

XI. PRÆDESTINATIONIS

SIGNVM.

SYMBOLVM. XI.

Symbo-
lum XI.
Voluntas
in bonum
propensio.
Psal. 118.
v. 106.
1. Jo. 6. 3.
v. 27.
Quod sit
signum re-
probatio-
nis.

Alt. 9. v. 7.

Psal. 39.
v. 7. 8.

Serm de
quis. deb.

Diff. 3. c. 26.

1. Machab.
3. v. 58.
c. 60.

Loc. cit.
v. 60.

Alt. 13.
v. 22.

ANCHORA, est voluntas in bonum propensio, quæ
sele tunc demum exierit, cum quis firmissimè sta-
tuit, nullum unquam gravius peccatum committere,
etli bonorum omnium ipsiusque vitæ faciendæ sit ja-
ctura. Iuravi & statui custodire iudicia iustitiæ tue. Quod si
cor nostrum non reprehenderit nos, fiduciam habemus ad
Deum. Ludovicus Granatensis: Reprobationis, inquit,
signum mihi certum videtur, facilitas lealiter peccan-
di sine doloris sensu. Nimis est malus, qui quod bo-
num est nec serio quidem vult velle: magna pars bo-
nitate est velle bonum fieri. Cælo prædestinati, ut nil
unquam mali velint, id volunt velle, quod vult Deus.
Omni horâ & momento clamant cum Paulo: Domine
quid me vis facere? Non est quidquam quod pro te pati
recusem: nihil mihi nimis acerbum aut arduum, nihil
difficile nimis erit aut inexpugnabile: omnia superabo
tolerando; per vineam & expugnabo omnia Deo meo
duce & adiutore. Et quidquid viribus non potero, id
ardentissimis desideris consequar: quocunque me pe-
des non tulerint, ed cogitationum alæ perducunt: &
ut solares herbæ ad suum clem, sic ego semper ad
tuam, Domine, voluntatem me vertam. In capite libri
scriptum est de me, ut facerem voluntatem tuam: Deus meus
voluit, & legem tuam in nullo cordis mei, in medio memo-
riæ, intellectus, & voluntatis meæ illam reposui. Ber-
nardus ad hoc divinæ voluntati præstandum obse-
quium promptissimus: Pauperulus ego, inquit, non ha-
beo nisi unum minutum, voluntatem meam: & non dabo
illam ad voluntatem illius, qui toto se totum me comparavit.
Equum omnino est, ut voluntas divina regula sit huma-
næ voluntatis & anchora. Epictetus: Constitui, inquit, &
confirmavi voluntatem meam divinam. Vult me fecerit & ego
volo. Aliquid aggredir volo. Potiri volo: non potiri: nolo.
Mori volo. Quis jam igitur prohibere me aut cogere præter
voluntatem potest, non magis quam ipsum Deum? Turpe
hæc olim à priscis in cæcâ nocte versantibus visa, à
Christianis ad clarissimum solem cæcutientibus non
videri. Fiat voluntas tua; tua, ô mi Deus, tua voluntas fiat,
sicut, in cælo & in terra. Quare accingimini & estote filii po-
tentes, ut pugnetis adversus nationes (insultus vitiatorum) sic-
ut autem fuerit voluntas in cælo, sic fiat.

§. I.

Horologia urbana, primum unum sequuntur
omnia; cur non & omnium hominum volun-
tates, velut minuta horologiola, ad illud cæleste ma-
gnum, ad unicam divinam voluntatem dirigantur? Sic-
ut fuerit voluntas in cælo, sic fiat. Dicit non potest quàm hoc
Deo sit gratum. Gratulatus ipse sibi Deus velut de re
maximâ: Inveni, inquit, David filium Iesse, virum secundum
cor meum, qui faciet omnes voluntates meas. Ergo diu qua-
sit Deus, quæritque ejus animi & voluntatis hominem
quid solum, in omnibus, semperque aut nolit aut ve-
lit quod ipse. Hoc tali reperto homine, gaudium non
dissimulat benignissimus pater: Inveni qui faciet omnes

A voluntates meas. Ideo & ipse Dei filius omnem suam ad
patris voluntatem composuit: Descendi de cælo, non ut fa-
ciam voluntatem meam, sed voluntatem ejus qui misit me.
Ab hac bonæ rectæque voluntatis normâ nimis remo-
tus est, qui non tantum non ad nutum, sed nec ad
imperium obedit. Sapiens timet & declinat à malo, stul-
tus transiit & confidit. Hoc est comedere, ac tergere os
suum, & dicere, non sum operatus malum. Qui hujus
animi est, oppignerat animam diabolo, & ridet; cæ-
lum perdit, nec damnum sentit, tanquam inter omnia
damna levissimum.

§. II.

AT contra, cælo destinati sic animum in bono sta-
biliunt, ut omnem mali speciem, & vel umbram
peccati perhorrescant: non solum id sibi placere quod
Deo displicet; in id solum totâ mente pronissimi, quod
etli displiceat omnibus, modò uni sciant placere Deo,
hoc cogitant, hoc & loquuntur; nec dubium quin sa-
pius eorum voluntas sic ignescat, ut præ Epicteto lon-
gè religiosius exclament: Deus meus, amor meus! ab-
sit hoc à me, ut quod tu vis, ego nolim; aut quod tu
non vis, velim ego, tua voluntas, mea est voluntas; in id
mea jam amplius mea non est, quia tua esse cepit; &
ideo tua mihi jam sequenda est, quia mea esse cepit.
Idem ego velle debeo, quod tu, & verò etiam, ô Do-
mine, volo. Egrotare me vis? volo. Pauperem esse: vo-
lo. Doloribus affligi? hoc volo. Contumeliis
& injuriis affici? etiam volo. Contemni atque despici?
& hoc volo, quantumvis id graviter sentiam. Vis me
desitui solatus? volo. Animi angustias premi? volo, et-
iam si tu, mi Domine, id me velis ad extremum usque
iudicium perpeti. Vis me rebus charissimis spoliari?
difficile est quidem amata relinquere, tecum tamen
hoc ipsum volo. Etiam mori me vis? inter difficilia
omnia, difficillimum hoc est, tamen centies mori non
recuso, modò divinis sanctissimæ voluntatis tuæ bra-
chiis immoriar. Vis me præmaturè mori? volo, vel re-
luctante naturâ. Vis me cælo adscribere? volo, ô Do-
mine, volo. Inferno addicere? Ah! bone Jesu, ut tu
tuâ hoc velles sententiâ, factis ego meis volebam & me-
rebar, sed ut ego hoc nollem, & volebas tu & merebar-
is tuo sanguine. Atque si fieri posset (uti sanè non po-
test) alterutrum istorum, aut æquissimam tuam volun-
tatem esse irritam, ut ego beatus sim; aut me damna-
tum esse, ut iustissima tua voluntas sit rata, proclamo:
melius est daminari me, & servari quod tu vis, ô Deus.
Sed ô bonitas, mortem meam, scio, non vis, qui filii
tui mortem ideo volebas, ut posses non velle meam.
Per illam ergo filii acerbissimam mortem te rogo, ô pa-
ter, ab æternâ morte me serva. En vulnera, en sangui-
nem quo tibi pro me litatum est: filio nolebas parcere,
ut posses servulo. Ego mancipium tuum. O rex immor-
talis, ad omnem arbitrii tui motum versari me patiar:
suave mihi erit quidquid à voluntate tuâ evenierit. Pa-
ratum cor meum, Deus, paratum cor meum. Hos amat cæ-
li monarcha famulos, qui heriles nutus oculo tam vigi-
lante observant; ut Domini voluntas, lex fiat servi, qui
semper explicata fronte dicat: Dominus est, quod bonum est
in oculis suis faciat. Nihil enim melius est quàm respicere in
mandatis Domini.

§. III.

Suum illud nobile monitum commendat Græcis: *ψαλ. 118.*
Ne quid nimis. Tu fane, ô Deus, Tu mandasti manda-
ta tua custodiri nimis. Servos suos vult Deus ad omne præ-
ceptum, & ad omnem nutum paratos promptos, qui omne præ-
ceptum vel uno etiam die, vel etiam afflictissimi, milles ca-
men corde & ore dicant, quod Deus vult. Ita quidquid vult cæ-
li tam bone mentis homines volunt, hoc vult Deus, nam promptus
illi

illi constantissime nolunt, quod Deum averfari sciunt & nolle. Ita hi tales, quidquid desiderant, impetrant, quandoquidem non aliud unquam desiderant, quam ut ad unam & unicam Dei voluntatem se conforment. Sciunt enim quàm verè Hieronymus de obitu Blæfillæ scripserit ad Paulam: Bonus est Deus, & omnia quæ bonus facit, bona sint necesse est. Nec illi bonæ voluntatis homines pro malo habent quidquid à bono Deo est. Sani sunt? gratias referunt conditori. Languent? & in hoc Domini sui voluntatem agnoscunt & laudant. Charorum orbitas irrogatur? plangunt quod accidit; sed quia sic placere norunt Domino, animo sustinent æquissimo. Unicus rapitur filius? durum quidem, sed tolerabile; quia fustulit ille qui dedit. Imminet dura pauperies, aut gravior pauperie morbus? contempsit affligit aut contumelia? injuriarum agmen laesse? alias sibi voces elabi non sinunt quàm istas: Sicut Domino placuit, factum est, ita bene factum; etiam in hoc laudatur Deus. Benedictus Deus in æternum. Hac bonâ voluntate, velut anchorâ stabiles supremam expectant horam, breve putant omne malum, quod finis melior subsequetur.

XII. PRÆDESTINATIONIS

SIGNVM.

SIMBOLVM XII.

CITHARA, quæ exprimitur Moderatio affectuum, seu, victoria tentationum. Qui Christi sunt, carnem suam crucifixerunt cum vitis & concupiscentiis suis, liberè clamar Paulus. Eleganter Bernardus de Christo nos ad se invitante: Qui vult venire post me, abneget semetipsum, ac si dicat: qui me desiderat, se despiciat; & qui vult facere voluntatem meam, discat frangere suam. Quod autem pugnantem fatigat, vincentem coronat. Et hoc est lucrari vitam, quotidie sibi suisque affectibus mori. Ubi affectus vivunt, ibi aut cæca, aut mortua est ratio. Ideo sanctissimus David: Revela oculos meos & considerabo mirabilia de lege tuâ. Scio Domine in lege tuâ magna & sublimia secreta contineri, sed ego homo sum, carne pressus, & variis affectibus obnoxius; nec ignoro, quanta sit vis illorum qui mentem meam turbant, & excæcant: tuæ igitur pietatis sit aperire oculos meos, & offundam ab affectibus caliginem dispellere. Verè de affectibus Seneca: Facilius est initia eorum prohibere, quàm impetum regere. Nam sicut in præceptis dato corpori nullum sui arbitrium est, nec resistere dejectum potest, sed omne consilium irrevocabilis præcipitatio abscondit: Ita animus si inicitam, amorem, aliòve affectu se projecerit, non faciliè reprimet impetum; rapiet illum ad inum vitiorum proclivis natura. Optimum igitur ipsis repugnare seminibus, cujusqueque demum malignioris affectus. In confinibus arcendus est hostis, nam ubi portis se intulerit, modum à captivis non accipiet. O quanto melior est patiens vero fortis, & qui dominatur animo suo, expugnatore urbium!

S. I.

Augustinus: Beati pacifici, inquit, in scriptis, qui omnes animi motus componunt & rationi subiciunt: beati qui carnis concupiscentiis edonitis, regnum fiunt Dei, in quo nihil non ordine agitur, in quo mens imperat, non reluctantibus famulis, corporis sensibus. Hæc illa pax ab Angelis, nascente Christo, proclamata, sed ea non nisi per arma & pugnas obtinetur. Cur enim Deus inter bellicos tubæ clangores Mose legem in manus tradidit? num mitior & suavior musica, religio Ecclesiastica, quo lex spectabat, non fuisset convenientior, castris tuba quàm templis est aptior? Et nos, mi Chri-

stiane, ad castra vocamur, & ad conflictus ab eo, qui legem dedit. Legem non servabit, quisquis contra legis hostes pugnare detrectaverit. Carnem suam nemo vicit blandiendo: suadentem Diabolum, Mundum seu blandientem, seu favientem sine pugna nemo superavit; resistendum est & luctandum cum omni affectu, quem hostes divinæ legis concitant. Qui suis solum noxis irascitur, & affectibus indulget, is malæ arboris ramos amputat, sed salvâ radice: rami repullulabunt. Ita Chrysostomus Christi verba expendens: Qui videt mulierem ad concupiscendum eam, jam Machatus est eam in corde suo. Non modo, inquit, morbum, sed & morbi radicem evellit Christus. Radix adulterii concupiscentia est impudica. Quare non solum plectit adulterium, sed & concupiscentiam, matrem adulterii. Ita non tantum cædes prohibet, sed & iram ad illas ducem, sed & contumeliosa verba iræ formata. Iracundia & amor, duo violentissimi affectus sunt, nec leges admittunt, nisi serias & severas; blandis præceptiunculis vix emendantur. Ira non aliorum vitiorum more sollicitat animum, sed abducit, imò præcipitat. Et quamvis nemo velit tam graviter ferire hostem, ut manum in vulnere relinquat, sequè ab ictu revocare non possit: tale tamen telum est ira, vix retrahitur cum longius excurrere cœperit. Ira non abhorret ab ullo scelere, & si quem sibi destinavit suo fulmine tangendum, non nisi letali plagâ lenitur. Iracundus, velut pyrites lapis, quæcunque sui parte cum silice collidatur, ignem vomit. Vir iracundus provocat rixas, & qui ad indignandum facilis est, erit ad peccandum proclivior. Ira & furor utraque execrabilia. Et vix ulla pestis humano generi pluris sitit. Nam virum stultum interficit iracundia, & parvulum occidit invidia. Itaque fratres amantissimi, inquit Augustinus, ne, obsecro, tantum malum nobis inducamus; anima morbum, rationis tenebras, à Deo alienationem, oblivionem familiaritatis, principium belorum, plenitudinem calamitatum, demonem pessimum. Qui quidem tanto magis cavendus est, quod plures quotidie invadit. In omnes personas, inquit Seneca, hæc exardescit affectus: tam ex Epist. 18. amore nascitur, quàm ex odio: non minus inter seriam quàm inter lusus & jocos. Nec interest ex quàm magnâ causâ nascatur, sed in qualem perveniat animum. Sic ignis non refert quàm magnus, sed quod incidat. Nam arida scintillam quoque fovete usque in incendium. Atqui nihil est, aut, tam difficile & arduum, quod non humana mens vincat, nulli sunt tam feri & sui juris affectus, ut non disciplina perdomentur. Quodcumque imperavit animus, obtinuit. Quantum verò est, effugere maximum malum, Nam, & cum illi rabiem, savitiam, crudelitatem, furorem, & alios comites ejus affectus?

S. II.

Quod Romanus hic sapiens dixit, de irâ, idem hoc de notissimis vitiis Superbiâ & Invidiâ, idem de nequissimis sororibus Luxuriâ & Gulâ, de quæ omni vitiosorum affectuum exercitu dicendum: Quantum est, hæc mala maxima effugere, & ad beatam tranquillitatem, & quandam quasi harmoniam, ac omnium cupiditatum concordiam, animum componere? Beatus Beatus est ergo ille, qui tanto minorem affectibus libertatem indiget, quanto minus ipse vult servire vitiis: & ut rationi suam stabilit sceptum, crucem statuit affectibus. Ad triremes damnati, certas habent, tamen breves remorum ferias, subinde sua membris est quies: qui affectibus serviunt, quieto nunquam vivunt animo: unus ex alio cogitationum tumultus nascitur: Servitibus diis alienis die ac nocte, qui non dant vobis requiem. Idcirco Ecclesiasticus: Post concupiscentias, inquit, tuas non v. 30. eas. Equus refractarius freno coercendus; deses, calcibus urgendus. Idem affectibus faciendum, quorum aliquos impellendo, pleròque retinendo melius regas. Nemo